

ХИТЪРЪ ПЕТЪРЪ.

Сичкитѣ народи си иматъ по единъ смѣшливъ мъ-
дрецъ, на когото приписватъ своитѣ смѣшни, нѣ хитри
прикаски; тѣй на примѣръ: Гръцитѣ са хвалятъ съ Ес-
сопа, Турцитѣ съ Настрадаинъ Ходжа, Руситѣ съ Бала-
кирова и други съ тѣхнитѣ си. А ние Българетѣ като
сме имали ХИТЪРЪ ПЕТРА, защо да си го оставимъ,
та да заглъхне и да ся заборава хубосното народно име?

Това ма подстори да напишъ нѣкои смѣшни при-
каски, що са приказватъ у народа ни, и да ги извадя на
свѣтъ въ рядъ книжки подъ названіе ХИТЪРЪ ПЕ-
ТЪРЪ. Но Прѣди да захвана да ви приказвамъ при-
каскитѣ на наший Хитъръ Петъръ, щъ ви опишъ пона-
прѣдъ какво чилъченце бѣше той.

Хитъръ Петъръ бѣше рѣстомъ (на бой) кѣсичкъ
че дибелъ, съ глава голѣма и чело испъкнато; уши му,
като расли на широко, приличяха на двѣ петури, които
подпираха голѣмия му ускубанъ калпакъ; вежди черни
и дълги; носъ извитъ, като орлова гага; лице трапчиво
отъ сипаница; гърди вълнести, които Зимѣ и Лѣтъ сто-
яхъ отворени; коремъ испъкналъ, щото гашитѣ си вър-
жеше подъ него; крака кѣси и криви, избърнати на криво
щото кога вървеше у снѣгътъ съ тѣхъ пѣтъ отваряше;
отъ сиромашія ли или отъ голѣма хитрость, кой знае
защо сякога си бръснеше главата, а царвудитѣ на кра-
ката му се рунтави—небръснати.

Такъвъ билъ или инакъвъ, това не е за чудо, не е
нито за смѣхъ, защото сичко е отъ Бога: на свѣтътъ